

Președintele Dieter F. Uchtdorf
al doilea consilier în Prima Președinție

Recunoscători în orice situație

*Nu avem noi motive să fim plini de recunoștință,
indiferent de situațiile în care ne aflăm?*

De-a lungul anilor, am avut ocazia sacră de a întâlni mulți oameni ale căror suferințe păreau să îi fi afectat în mod profund. În aceste momente, i-am ascultat pe frații și surorile mele iubite și am plâns alături de ei din cauza poverile lor. Am reflectat asupra a ceea ce urma să le spun și m-am străduit să află cum să îi alin și să îi sprijin în încercările lor.

Adesea, suferința lor este cauzată de ceva care pentru ei pare a fi sfârșitul. Unii se confruntă cu sfârșitul unei relații prețioase, cum ar fi decesul unei persoane iubite sau înstrăinarea de un membru al familiei. Alții au sentimentul că, pentru ei, nu mai există speranță – speranța de a se căsători sau de a avea copii sau de a învinge o boală. Alții își pierd credința în timp ce învățăturile lumeste, confuze și contradictorii, îi ispitesc să pună la îndoială sau chiar să renunțe la ceea ce, cândva, știau că este adevărat.

Mai devreme sau mai târziu, cred că noi toți avem perioade în care lumea noastră se destramă, făcându-ne să ne simțim singuri, frustrați și în derivă.

I se poate întâmpla oricui. Nimeni nu este imun la aceste experiențe.

Putem fi recunoscători

Situația fiecăruia este diferită, iar detaliile fiecărei vieți sunt unice. Cu toate acestea, am învățat că există ceva care poate înlătura amărăciunea din viața noastră. Există un lucru pe care îl putem face pentru ca viața noastră să fie mai bună, mai plină de bucurie, chiar minunată.

Putem fi recunoscători!

Poate părea contrar înțelepciunii lumeste să sugerăm că, cineva care este împovărat de suferințe, trebuie să ofere mulțumiri lui Dumnezeu. Însă, cei care renunță la cupa amărăciunii și ridică în schimb pocalul recunoștinței pot fi vindecați, pot simți pace și pot înțelege.

În calitate de ucenici ai lui Hristos, ni se poruncește să „[fi mulțumim] Domnului, Dumnezeului [nostru], pentru toate lucrurile”¹, să „[cântăm] Domnului cu mulțumiri”², și să „[ne lăsăm] inima să fie plină de mulțumiri către Dumnezeu”³.

De ce ne poruncește Dumnezeu să fim recunoscători?

Toate poruncile Sale ne sunt date pentru ca noi să primim binecuvântări. Poruncile sunt ocazii pentru ca noi să ne exercităm libertatea de a alege și să primim binecuvântări. Tatăl nostru Ceresc iubitor știe că, dacă alegem să fim recunoscători, vom avea bucurie adevărată și multă fericire.

Să fim recunoscători pentru lucruri

Dar unii ar putea spune: „*Pentru* care lucruri trebuie să fiu recunoscător când lumea mea se destramă?”

Probabil că este greșit să ne concentrăm atenția pe lucrurile *pentru* care suntem recunoscători. Este greu să fim recunoscători dacă recunoștința noastră este proporțională doar cu numărul binecuvântărilor pe care le putem număra. Este adevărat că este important să „[ne numărăm] binecuvântările” – și oricine a încercat să facă acest lucru știe că ele sunt multe – însă nu cred că Domnul Se așteaptă să fim mai puțin recunoscători în perioade de încercare decât în perioade de belșug și confort. De fapt, majoritatea referințelor din scripturi nu fac referire la recunoștință *pentru* lucruri, ci, mai

Autorități generale și oficialități generali ai Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă

PRIMA PREȘEDINȚIE

Henry B. Eyring
primul consilier

Thomas S. Monson
președinte

Dieter F. Uchtdorf
al doilea consilier

CVORUMUL CELOR DOISPREZECE APOSTOLI

Boyd K. Packer

L. Tom Perry

Russell M. Nelson

Dallin H. Oaks

M. Russell Ballard

Richard G. Scott

Robert D. Hales

Jeffrey R. Holland

David A. Bednar

Quentin L. Cook

D. Todd Christofferson

Neil L. Andersen

Ronald A. Rasband

L. Whitney Clayton

Donald L. Hidschorn

Richard J. Maynes

Craig C. Christensen

Ulisses Soares

Lynn G. Robbins

PRIMUL CVORUM AL CELOR ȘAPTEZECI

(în ordine alfabetică)

EPISCOPATUL CARE PREZIDEAZĂ

		
Gerardo Cussé primul consilier	Gary E. Stevenson episcopul care prezidează	Dennis M. Davies al doilea consilier

ȘCOALA DE DUMINICA

		
John S. Tanner primul consilier	Tad R. Callister președinte	Devin G. Durrant al doilea consilier

TINERILE FETE

		
Carol F. McCorkle primul consilier	Bonnie L. O'Connor președintă	Neill F. Morrison al doilea consilier

OFICIANȚI GENERALI

SOCIETATEA DE ALINARE

		
Carol M. Stephens prima consiera	Linda K. Burton președintă	Lynda S. Reeves al doilea consilier

SOCIETATEA PRIMARĂ

		
Jean A. Stevens prima consiera	Rosemary M. Wixom președintă	Cheryl A. Eshlin al doilea consilier

TINERII BAIEȚI

		
Larry M. Gibson primul consilier	David L. Beck președinte	Randall L. Reid al doilea consilier

Sfinți din zilele din urmă se adună, în locuri din întreaga lume, cu ocazia celei de-a 184-a Conferințe Generale Anuale. Imagini, prezentate în sensul acelor de ceasornic din stânga sus, cu membri și misionari din Viena, Austria; São Paulo, Brazilia; Ciudad de Mexico, Mexic; Ulaanbaatar, Mongolia; Highlands Ranch, Colorado, S.U.A.; Sydney, Australia; Saint Petersburg, Rusia; și Norcross, Georgia, S.U.A.

degrabă, sugerează un sentiment sau o atitudine generală de recunoștință.

Este ușor să fim recunoscători *pentru* lucruri când ne merge bine. Dar ce facem când nu reușim să obținem ceea ce ne dorim?

Îmi permiteți să sugerez ca noi să considerăm recunoștința ca o stare de spirit firească, un fel de viață independent de situația în care ne aflăm? Cu alte cuvinte, sugerez ca în loc să fim „recunoscători *pentru* lucruri”, să ne concentrăm pe a fi „recunoscători în situația *în* care ne aflăm” – indiferent care este aceasta.

Există o povestire veche în care un chelner întreabă un client dacă i-a plăcut mâncarea. Invitatul a răspuns că totul era în regulă, dar că ar fi fost mai bine dacă s-ar fi servit mai multă pâine. În ziua următoare, când omul a revenit, chelnerul a dublat porția de pâine, oferindu-i patru felii în loc de două, însă omul tot nu era fericit. În ziua următoare, chelnerul a dublat din nou porția de pâine, fără succes.

În a patra zi, chelnerul era foarte hotărât să îl facă fericit pe acel om. Așa că a luat o pâine lungă de trei metri, a tăiat-o în două și, zâmbind, i-a servit-o clientului. Chelnerul abia aștepta reacția celui om.

După ce a servit masa, omul a privit spre el și a spus: „Mâncarea a fost bună, la fel ca de întotdeauna. Dar observ că mi-ai servit din nou doar două felii de pâine”.

Să fim recunoscători în orice situație ne-am afla

Dragi frați și surori, alegerea ne aparține. Putem alege să fim mai puțin recunoscători, din cauza binecuvântărilor care considerăm că ne lipsesc. Sau putem alege să fim ca Nefi, care a fost mereu recunoscător, indiferent de situația în care s-a aflat. Când frații lui l-au legat de corabie – pe care o construiseră pentru a ajunge pe pământul făgăduit – gleznelor și încheieturilor îl dureau atât de tare încât „erau foarte umflate” iar o furtună mare amenința să îl înghită în adâncurile mării. „Cu toate acestea”, a spus Nefi „mi-am înălțat privirea către Dumnezeuul meu și L-am preamărit cât a fost ziua de lungă; și nu am cârtit împotriva Domnului din cauza suferințelor mele”⁴.

Putem alege să fim ca Iov, care părea să aibă totul, dar apoi a pierdut totul. Cu toate acestea, Iov a spus: „Gol am ieșit din pântecul mamei mele, și gol mă voi întoarce... Domnul

a dat și Domnul a luat – binecuvântat fie numele Domnului!”⁵

Putem alege să fim precum pionierii mormoni, care au continuat să fie recunoscători în timpul călătoriei lor lente și dureroase spre marele Lac Sărat, cântând și dansând și bucurându-se datorită bunătății lui Dumnezeu.⁶ Mulți dintre noi ar fi fost înclinați să se retragă, să se plângă și să fie supărați din cauza dificultății călătoriei.

Putem alege să fim precum profetul Joseph Smith care, în timp ce era prizonier în condițiile mizerabile din închisoarea Liberty, a scris aceste cuvinte inspirate: „Preaiubiții mei frați, să facem cu voioșie toate lucrurile care stau în puterea noastră; și atunci, putem sta neclintiți, cu cea mai mare siguranță, pentru a vedea salvarea lui Dumnezeu și brațul Său dezvăluit”⁷.

Putem alege să fim recunoscători, indiferent de situația în care ne aflăm.

Acest fel de recunoștință o putem simți indiferent de ceea ce se întâmplă în jurul nostru. Aceasta este mai puternică decât dezamăgirea, descurajarea și disperarea. Recunoștința înflorește la fel de frumos în peisajul înghețat al iernii precum sub razele însorite ale verii.

Când suntem recunoscători lui Dumnezeu *în* orice situație, putem

simți pace sublimă în mijlocul încercărilor. Când suntem îndurerăți, putem totuși să oferim mulțumiri lui Dumnezeu. Când simțim durere, putem să ne bucurăm datorită ispășirii împlinite de Hristos. Când simțim durere amară, putem primi alinarea și pacea influenței divine.

Uneori, noi credem că trebuie să fim recunoscători *după* ce problemele noastre sunt rezolvate, dar aceasta este o perspectivă foarte de greșită. Cât de multe lucruri pierdem în viață dacă așteptăm să iasă curcubeul în loc să-I mulțumim lui Dumnezeu pentru ploaie?

Dacă suntem recunoscători în vremuri de necaz *nu* înseamnă că suntem mulțumiți de situația în care ne aflăm. Acest lucru *înseamnă* că, datorită credinței noastre, noi privim dincolo de provocările cu care ne confruntăm în prezent.

Aceasta este recunoștință pe care nu o rostim, dar pe care o simțim. Este recunoștință care vindecă inima și inspiră mintea.

Raymond, Alberta, Canada

Recunoștința este un act de credință

Să fim recunoscători *în* orice situație este un act de credință. Trebuie să avem încredere în Dumnezeu și speranță în lucruri care nu se văd, dar care sunt adevărate.⁸ Dacă suntem credincioși, noi urmăm exemplul preiubitului nostru Salvator, care a spus: „Facă-se nu voia Mea, ci a Ta”⁹.

Adevărata recunoștință este o manifestare a speranței și a mărturiei. O simțim atunci când acceptăm faptul că nu înțelegem întotdeauna încercările vieții, dar avem încredere că, într-o zi, le vom înțelege.

În orice situație, sentimentele noastre de recunoștință sunt alimentate de multe și sacrele adevăruri pe care le *cunoaștem*: că Tatăl nostru a oferit copiilor Lui marele plan al fericirii; că datorită ispășirii Fiului Său, Isus Hristos, noi putem trăi alături de cei dragi pentru totdeauna; că, în cele din urmă, noi vom avea trupuri glorioase, perfecte și nemuritoare, nesupuse bolii sau dizabilității; și că lacrimile noastre de tristețe și pierdere vor fi înlocuite cu foarte multă fericire și bucurie, „o măsură bună, îndesată, clătinată, care se va vărsa pe deasupra”¹⁰.

Probabil că acest fel de mărturie i-a transformat pe apostolii Salvatorului din bărbați temători și plini de îndoială în mesageri curajoși și plini de bucurie

ai Învățătorului. În orele de după răstignirea Sa, ei au fost copleșiți de disperare și mâhnire, neputând să înțeleagă ceea ce tocmai se întâmplase. Însă a avut loc un eveniment care a schimbat totul. Domnul li S-a arătat lor și a spus: „Uitați-vă la mâinile și picioarele Mele, Eu sunt”¹¹.

Când apostolii L-au recunoscut pe Hristos Cel înviat – când au fost martori ai învierii glorioase a Preiubitului lor Salvator – ei s-au schimbat. Nimic nu îi putea împiedica să își îndeplinească misiunea lor. Ei au acceptat plini de curaj și hotărâre tortura, umilința și chiar moartea prin care urmau să treacă datorită mărturiei lor.¹² Nimic nu îi putea împiedica să Îl preamărească și să Îl slujească pe Domnul lor. Ei au schimbat viața oamenilor de pretutindeni. Ei au schimbat lumea.

Nu e nevoie să Îl vedeți pe Salvator, cum L-au văzut apostolii, pentru a trăi aceeași schimbare. Mărturia dumneavoastră despre Hristos, primită prin intermediul Duhului Sfânt, vă poate ajuta să priviți dincolo de finalurile dezamăgitoare din viața muritoare și să vedeți viitorul plin de speranță pe care Mântuitorul lumii l-a pregătit.

Noi nu am fost creați pentru finaluri

Luând în considerare ceea ce cunoaștem cu privire la destinul nostru

etern, este de mirare că, ori de câte ori avem parte de finaluri amare, acestea par a fi de neacceptat pentru noi? Pare să existe ceva în interiorul nostru care se opune finalurilor.

De ce se întâmplă acest lucru? Deoarece suntem de natură eternă. Suntem ființe eterne, copiii ai Dumnezeului Atotputernic, al cărui nume este Fără de Sfârșit¹³ și care promite binecuvântări eterne nenumărate. Finalurile nu sunt destinul nostru.

Cu cât învățăm mai mult despre Evanghelia lui Isus Hristos, cu atât mai mult înțelegem că finalurile de aici, din viața muritoare, nu sunt de fapt finaluri. Ele sunt întreruperi – pauze temporare care, într-o zi, vor părea scurte în comparație cu bucuria eternă care îi așteaptă pe cei credincioși.

Cât de recunoscător sunt Tatălui meu Ceresc pentru că, în planul Său, nu există finaluri adevărate, doar începuturi fără de sfârșit!

Aceia care sunt recunoscători vor fi slăviți

Dragi frați și surori, nu avem noi motive să fim plini de recunoștință, indiferent de situațiile în care ne aflăm?

Avem noi nevoie de mai multe motive pentru a permite inimii noastre să „fie plină de mulțumiri către Dumnezeu”¹⁴?

„Nu avem noi motiv mare să ne bucurăm?”¹⁵

Suntem foarte binecuvântați dacă recunoaștem influența lui Dumnezeu în viața noastră minunată. Recunoștința față de Tatăl nostru din Cer ne lărgeste percepția despre viață și ne oferă o

viziune clară. Ne inspiră să fim umili și să avem empatie față oameni și față de toate creațiile lui Dumnezeu. Recunoștința pune în acțiune toate în-sușirile care ne fac să ne asemănăm cu Hristos! O inimă plină de recunoștință este sursa tuturor celorlalte virtuți.¹⁶

Domnul ne-a promis că cei „care [primesc] toate lucrurile cu recunoștință [vor] fi slăviți; și lucrurile acestui pământ vor fi date [lor] în plus”¹⁷.

Fie ca noi „să [trăim] în recunoștință zilnic”¹⁸ – în special în timpul finalurilor aparent inexplicabile, care sunt parte a vieții muritoare. Fie ca noi să permitem sufletului nostru să fie plin de recunoștință față de Tatăl nostru Ceresc milos. Fie ca noi să exprimăm și să arătăm în mod continuu și constant prin vorbele și faptele noastre recunoștința față de Tatăl nostru din Cer și față de Fiul Său Preaiubit. Aceasta este rugăciunea mea, și vă las mărturia și binecuvântarea mea, în numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Doctrină și legăminte 59:7; vezi, de asemenea, Efeseni 5:20; 1 Tesaloniceni 5:18; Mosia 26:39; Alma 7:23; Doctrină și legăminte 98:1.
2. Psalmii 147:7.
3. Alma 37:37.
4. Vezi 1 Nefi 18:10–16.
5. Iov 1:21.
6. Pentru exemple ale pionierilor care au continuat să aibă o atitudine optimistă în ciuda dificultăților mari, vezi Andrew D. Olsen, *The Price We Paid: The Extraordinary Story of the Willie and Martin Handcart Pioneers* (2006), 10, p. 366–367.
7. Doctrină și legăminte 123:17.
8. Vezi Alma 32:21.
9. Luca 22:42.
10. Luca 6:38.
11. Luca 24:39.
12. Vezi Romani 5:3; 2 Corinteni 4:17; 12:10.
13. Vezi Alma 1:3.
14. Alma 37:37.
15. Alma 26:13.
16. Vezi Marcus Tullius Cicero, *Oratio Pro Cnaeo Plancio*, XXXIII, secțiunea 80; citat în Joseph B. Wirthlin, „Live in Thanksgiving Daily,” *Ensign*, sept. 2001, p. 8.
17. Doctrină și legăminte 78:19; subliniere adăugată.
18. Alma 34:38.

